

„Modlitby v polarizované době“

„Žijeme v době, kdy je pro společnost, a nakonec i církve stále těžší hledat cestu k těm, s nimiž nesouhlasíme. Z nejrůznějších důvodů se společnost polarizuje a jsou mezi lidmi tak vysoké hradby, že je těžší a těžší slyšet, co druzí skutečně říkají a proč. Na významu nabývají nálepky, kterými škatulkujeme druhé a které komunikaci ihned činí obtížnější nebo ideologičtější. Sluníčkáři či pravdoláskaři, vítáci či islamofobové, liberálové nebo fundamentalisté, pražské kavárna, nepřizpůsobiví, feministky, tradiční nebo progresivní atd. Rozdělení se nevyhýbá ani církvi. Doktrinální spory provázely církve v jejich dějinách vždy a byly odrazem více či méně poctivého hledání biblické pravdy... Mnoho konfliktů v církvi je ale často hlubším symptomem našich charakterových vad, neschopnosti komunikovat, vnitřní nejistoty nebo naopak touhy po kontrole a moci“.

Těmito slovy Česká evangelikální aliance uvádí letošní pozvání k tzv. Aliančnímu týdnu modliteb, který proběhne v týdnu od 6. do 13. ledna.

Na něj od 18. ledna naváže „Týden modliteb za jednotu křesťanů“. Jeho téma je: „Budeš usilovat o spravedlnost, a jen o spravedlnost“ (Dt 16,18-20). V tomto druhém týdnu se budeme snažit setkat se s křesťany našich sousedních farností.

Obě témata naznačují, že vzniká, objevuje se či narůstá napětí do takové míry, že si uvědomujeme, že je potřeba (zase) se začít opravdu starat. Přeji nám všem, aby i v tomto byl rok 2019 plodný a zdárný!

Pavel Ruml

Obsah čísla

„Modlitby v polarizované době“.....1	Loučení.....11
Výtah z jednání staršovstva.....2	Ticho.....11
Novoroční ohlédnutí.....3	Daniel Henych, VII. část.....12
Zvláštní sborová slavnost.....4	Nenápadný bratr Alen Krčma.....16
K instalaci - poděkování.....7	Klub poznávání.....16
Vzpomínka a přání.....7	Nocleženky.....17
Alianční týden modliteb 2019.....9	Vánoční hra dětí a společný oběd.....18
	Kalendář na leden 2019.....20

Výtah z jednání staršovstva (6. 12. 2018 v 19:00)

1. Duchovenská práce a další shromáždění ve sboru (viz sborový web)

2. Ohlédnutí za instalací

- krátká diskuse, poděkování všem za přípravy i průběh

3. Finanční záležitosti - T. Černožorský

Adventní sbírka 9. 12. – napůl na doplnění fondu bydlení seniorátních farářů a auto pro horácký seniorát 5 000,- Kč; NP odeslali dar – 5 000,- Kč

4. Křesťanská služba – 6. 1. po bohoslužbách

5. Hospodářské záležitosti

- od ledna zkrácený úvazek sborové sestry na 0,25

- úprava sborové kuchyně

6. Z došlé a odeslané pošty

- finanční dědictví po Miloši Jílkovi – jednání u notáře bylo 4. 12.

- SV, SR – žádost o pomocné kazatelství pro s. E. Härtelovou

- konference v Senátu 14.12.

- SV – mikroprojekty 2019

- JJ – “Posouzení stavu nemovitostí”

7. Další úkoly, různé

- “Ticho” – J. Stoklasová a spol., prosinec – článek ve sborovém časopise D.Molnár - v lednu, článek M. Světlíka – leden/únor, na jaře předpokládáme připravit nějaké setkání s meditací,...

- J. Stoklasová: znovuobnovit diskuzi o možnostech ozvučení sálu, dále školení pro řečníky

- květiny na stole Páně – s. Sleziaková se ujala ihned péče

- dokončení “agendy”pořadu bohoslužeb pro varhaníky

- Naši pěvci : Vánoční koncert 20.12. v 19:00 hod. 12.4.2019 velikonoční nešpory

- vaření polévky pro kuchaře 15.11. v Kobyliších – M. Jílková, D. Bošková, M. Petříčková, N. Sleziaková

- br. Molnár – maratón psaní dopisů pro AI do 16.12.2018

- oslovit revizory, aby zkontrolovali hospodaření sboru – br. farář zašle informaci br. Černožorskému

- zahraniční partnerství – diskuse – jakýkoliv kontakt má smysl – většina presbyterů je pro navázání kontaktů (Lužice, Slovensko, Německo, Skotsko ...), průzkum v jednotlivých skupinách, vybrat jednotlivce, kteří by se o kontakty postarali

- děti u VP – návrat z NŠ; pozvání k plnému stolu pro školáky – otevření

diskuse – od určitého věku je možné přijímat chléb a nealkoholický nápoj – na rozmyšlení, diskuse začne v lednu 2019, faráři připraví podklady
- zřízení “hospodářské” komise - finanční hospodaření sboru, příprava na finanční odluku od státu - osloveni br. Mašek, br. Černohorský, br. Sýkora, br. Hejl
- fotky sboru od I. Prachenského – k prodeji členům sboru proti objednavce
- služby presbyterů – manuál (viz příloha) – klíče jsou putovní a presbyteri si je předávají mezi sebou – součinnost s b. f.
- skříň uzamykatelná pro s. Petříčkovou – fair trade obchod

8. Aktivity farářů

- P. R., M. T. – pastorální konference 11. 12.; ekumenická snídaně 5. 12.; 100 ČCE 16. 12.
- M. T. - účast na vernisáži obrazů Zdeňka Šorma ve Střešovickém sboru (29. 11.)
-P. R. – přednáška na řím. kat. teol. fakultě pro bohoslovce; Plzeň – živá knihovna; supervize; “panel” SR pro zahraniční hosty na oslavách ČCE; setkání s vojáky na praž. arcibiskupství; Suchdol – památka gen Pernického.

Novoroční ohlédnutí

Vstupujeme do nového roku, s mnoha očekáváními, s mnoha překvapeními. V každém případě, s návazností na rok, který právě skončil. Jaký podle mého soudu v našem sboru byl?

Dobry, i když s drobnými zaškobrtnutími. Nastoupila farářka Magdaléna Trgalová a jsem si jist, že to je výborná změna a že si nás již všechny získala, přes počáteční pochybnosti, zda druhého kazatele potřebujeme nebo ne. I díky ní se začíná realizovat plán na soustavnou podporu uprázdněného sboru v Chotiněvsi a tím celému ústeckému seniorátu.

Druhou, neméně dobrou a významnou zprávou je, že Pavel Ruml zůstává naším farářem. Myslím, že po překonání nedorozumění a pochybností v půli roku vyšel jak on, tak staršovstvo i celý sbor poučenější a s uvědoměním si, jak jej máme rádi. Nenastalo to, z čehož jsme měli určité obavy, že by snad někteří naši členové opustili sbor.

Za třetí. Našlo se dostatek lidí ochotných kandidovat do staršovstva. Také dobrovolná práce ve sboru fungovala dobře, učitelé Nedělní školy, varhaníci, atd. Za všechny chci vyzdvihnout a poděkovat bratru Jenčkovi, který obětavě, neděle co neděle, již přes deset let zajišťuje pokladnickou službu.

Koncem roku jsme také výrazně pohnuli s novým zařízením sborové kanceláře

a uspořádáním sborových prostor vůbec, i když mnohé věci ještě zbývá dodělat.

A konečně, oslavili jsme 100 let naší církve, přesněji řečeno, příslušné výročí generálního sněmu, který rozhodl o splynutí dvou evangelických církví pod novým názvem ČCE. I když jsme toto jubileum nijak zvláště neslavili na vlastní půdě, „dejvičáci“ byli hojně přítomni na všech akcích pořádaných na širší úrovni, v Pardubicích, u Klimenta a v Obecním domě.

Až druhořadou věcí je úspěch grantu, který na sebe dejvický sbor vzal, třebaže jeho plnění bylo spíše záležitostí komise „Truhlářská“. Projekt nemalou měrou přispěl k propagaci pražské toleranční modlitebny, nemenším úspěchem bylo rovněž vydání souboru pohlednic se středočeskými tolerančními modlitebnami. A na samý závěr roku přišel bonus – vstřícný postoj města ke snaze zřídit „muzeum českého protestantismu“. Jak ale vše dopadne, to ukáže až letošní rok.

Co se nám moc nepodařilo? Především to byly rozmíšky, v podstatě zbytečné, které se projevíly rozhodnutími výročního sborového shromáždění. Tak jako tak však trvá přání mnoha členů sboru, podniknout něco s ozvučením sálu. Dříve nebo později se tím budeme muset zabývat znovu. A pokud jde o pořad bohoslužeb a způsob provedení sbírky, vyčkejme, jak proběhne diskuse o nové Agendě naší církve jako celku, pak se k této otázce také nejspíš vrátíme.

Druhým „selháním“, kterého si jsem vědom, jakkoliv omluvitelným jarními turbulencemi, bylo, že jsme úplně zapomněli na původní záměr pozvat roudnické někdy k nám. Teď to už je passé, myslíme spíš na bližší kontakt s Chotiněvsi.

Tolik k loňskému roku. A v letošním nám pomáhej Bůh vést si aspoň tak dobře, jako vloni.

Jan Mašek

Zvláštní sborová slavnost u nás v Dejvicích

V neděli 25. listopadu 2018 se v dejvickém sboru ČCE konala zvláštní slavnost, ke které dochází jenom jednou za několik let: Senior pražského seniorátu bratr Roman Mazur instaloval (tedy podle slovníků „slavnostně uvedl do úřadu nebo do funkce“) společně se seniorátní kurátorkou sestrou Zdenou Skuhrovou druhou dejvickou farářku sestru Magdalénu Trgalovou. (Podle „Řádu pro kazatele ČCE“ - oddílu A, článku 4, odstavce 13 - jsou faráři i jáhnové do služby sboru na novém místě uváděni instalací v bohoslužebném shromáždění.)

Na modré pozvánce byl nad obrázkem mořského korábu na vlnách, symbolizujícího církev Kristovu, a větrné růžice vytištěn pátý verš ze sedmatřicátého žalmu: „Svou cestu svěř Hospodinu, doufej v něho, on sám bude

jednat.“ Po pozdravu a Introitu, který přednesl bratr kurátor, následovala první píseň, modlitba a první čtení z Písma, z první knihy Mojžíšovy, 32. kapitoly, verše 23 až 33. Jako druhá píseň zazněla část Sanctus z krátké mše od Zdeňka Lukáše v podání Našich Pěvců.

Pak přijal bratr senior Roman Mazur slib nově zvolené poloviny dejvického staršovstva a po první části třetí písně vykonal instalaci nové dejvické farářky. Liturgie k instalaci před stolem Páně byla pro celý dejvický sbor úplnou novinkou.

Úvodem připomněl Roman Mazur Magdalénin ordinační slib a pak Magdaléně položil několik otázek, týkajících se její služby. Další otázky byly určeny dejvickému staršovstvu, které bylo vyzváno, aby přistoupilo ke stolu Páně: „Milí presbyteri a milé presbyterky sboru v Dejvicích a Bubenči, přijímáte Magdalénu Trgalovou jako svojí farářku? A budete spolu s ní ve službě církve? Slibujete, že ji budete v její práci podírat?“ Starší odpověděli: „Ano s pomocí Boží.“ Následovala otázka určená celému shromáždění: „Vy, zde přítomní členové a přátelé sboru v Dejvicích a Bubenči, přijímáte Magdalénu Trgalovou jako svojí farářku?“

Chcete spolu s ní hledat prameny víry?“ Všichni odpověděli: „Ano s pomocí Boží.“

Novinkou bylo svěření Bible, konvičky a kalicha od presbyterů. Presbyterky a presbyteri sboru byli požádáni, aby nové farářce symbolicky svěřili to, co je pro nás nejvíce spojující. Člen staršovstva předal Bibli Magdaléně a řekl: „Skrze Písmo jsme pozváni k tomu, abychom tvořili společenství s Kristem. Vyučuj nás v tom, abychom mohli žít podle Evangelia.“ Farářka odpověděla: „Ano, chci spolu s vámi naslouchat Božímu slovu.“ a položila Bibli na stůl Páně. Další člen staršovstva předal Magdaléně křestní konvičku a řekl: „Skrze vodu křtu a skrze Ducha svatého jsme povoláni ke společenství s Bohem. Připomínej nám toto povolání, abychom byli Božím lidem v tomto světě.“ Farářka odpověděla: „Ano, chci spolu s vámi slavit křest, jako znamení Boží milosti a Božího přijetí.“ a položila konvičku na stůl Páně. Třetí člen staršovstva předal Magdaléně kalich a patenu a řekl: „Při slavení svaté Večeře Páně poznáváme, že Kristus je přítomen mezi námi. Shromážďuj nás okolo jeho stolu, abychom mohli přijímat posilu na cestu.“ a farářka odpověděla: „Ano, spolu s vámi chci přijímat Boží blízkost v Kristu a být s vámi ve společenství jeho stolu.“ a položila kalich a patenu na stůl Páně. Liturgie k instalaci byla zakončena modlitbou a pozhěním. Poté pozval bratr senior Roman Mazur kolegy a kolegyně ve službě i kolegy z ostatních církví a zástupce seniorátního výboru i pastorační pracovníci, aby všichni předstoupili

a vytvořili - společně s již přítomnými presbytery - půlkruh otevřený směrem ke shromáždění.

Zazpívali jsme druhou část třetí písně a pak došlo na Magdalénino instalační kázání.

Druhé čtení, které bylo základem Magdalénina kázání, bylo z Janova evangelia, druhé kapitoly, verše 1 až 11. Kazatelka překvapivě propojila texty prvního a druhého čtení a našla několik „společných jmenovatelů“: překračování prahů, proměna jména a naděje v zlomech. V prvním čtení šlo o překračování hraniční řeky, ve druhém o oslavu svatby, která je i nadějí na pokračování. I vstupování do příběhu konkrétního sboru je překračováním prahu. Přes práh nás nese Bůh sám. Každá neděle je malým prahem na cestě dál. Necháme se naplnit Božím slovem tak, jako byly naplněny nádoby na očišťování vodou, aby bylo dost dobrého Božího vína pro hostinu života? Příběh z Janova evangelia nás ujišťuje o tom, že Bůh je v Kristu přítomen. A tak jako svatební hostina neskončí trapasem, ani rozezlený bratr nakonec Jákoba nezabije, ale přijme ke smíření. Proměna jména je i dnes spojena se svatbou. Proběhla i v Jákobově zápase. Jákob obstál a získal nové jméno Izrael. Vstup do nové etapy života, i života sboru, je jako vydat se přes Jabok, přes vody, a doufat, že mě, resp. nás, nestrhne proud. Každý z nás vedeme také členy svých rodin - jako on - přes různé osobní prahy v důvěře, že vše dobře dopadne. A i zde je Bůh v Kristu přítomen. Třetím společným jmenovatelem byla naděje v krizích. Máme pocit, že každý zápasíme sám za sebe a že ve zkouškách jsme osamoceni. A přece nejsme. Jákob si nepochybně připadal ve svém boji sám. A přece sám nebyl. Každý máme svůj vlastní boj, a přesto tvoříme společenství. Můžeme být zranění, nedokonalí a nezásobení. O to více vynikne, že dobré věci se nedějí naší zásluhou, ale Božím požehnáním. Bůh v Kristu je s námi při radostných oslavách i v bolestných chvílích. Boží přítomnost a Boží příklon k člověku je našťěstí ničím neomezený.

Po čtvrté písni následovaly pozdravy a ohlášení, které vedl bratr farář Pavel Ruml. Za Magdaléniny předchozí sbory mluvili Lia Valková z Českého Brodu a David Sinclair za Church of Scotland. Za kolegy v jejím novém seniorátě i jako farář původního domovského sboru, v němž byla Magdaléna confirmována, Pavel Pokorný, farář střešovického sboru, a za její přátele kolega z pastoračního semináře vikariátu Jiří Weinfurter, farář sboru v Křížlicích.

V další, páté, písni „V království Božím místa dost“ od Svatopluka Havelky a Miloše Rejchrtu se spojili Naši Pěvci s celým sborem. Po přímluvách bratra místokurátora, posláni a požehnání bylo shromáždění ukončeno zpěvem poslední, šesté písně.

Po skončení shromáždění pokračovaly při bohatém občerstvení rozhovory účastníků ještě velmi dlouho - jak už to při podobných příležitostech v církvi, která je i společenstvím (koinonia), bývá.

Daniel Heller

K instalaci - poděkování

Děkuji celému sboru a ostatním milým hostům za vřelé uvítání na instalační slavnosti se slibem staršovstva a za všestrannou spolupráci na přípravě bohoslužeb i pohoštění! Vzhledem k velkému počtu předem nahlášených proslovů se již nedostalo na další vzácné hosty, kteří by jistě také měli co říci. Jednoho z nich, prvního dejvického faráře samostatného sboru bratra Jana Čapka, jsme si dovolili o příspěvek poprosit do tohoto čísla Sutterainu. Jsme vděční za jeho slova.

Magdaléna Trgalová

Vzpomínka a přání

Evangelický sbor v Praze Dejvicích byl zřízen 1. října 1965 z předchozí kazatelské stanice mateřského sboru u Salvátora a sídlil v Kujbyševově ulici 1. Byl jsem vikářem pro obě části, od roku 1965 farářem v Dejvicích. Stále jsme měli podle Kristova evangelia na mysli tvořivé společenství, otevřené pro nové lidi, kteří sbor obohacují a posilují. Na základě bible byly živé otázky víry v Boha uprostřed tehdejší atheisticky ovlivňované společnosti, otázka zla, utrpení a neštěstí ve světě, smysl Božího díla, úkoly křesťanů, situace ve školách a v zaměstnání, ve společnosti a v rodinách. Byl položen důraz na rozhovor, na diskusi, v mládeži na samostatné vedení. Šedesátá léta byla navzdory komunistické nadvládě stále volnější. V programech ve sboru byla významná setkání s hosty z ciziny, filmy jako Obchod na korze, autoři jako R. Hochhuth, A. de Saint Exupéry, V. Gardavský, divadlo Semafor. Rok 1968 byl i pro církev hodně svobodný a byl možný další rozvoj společnosti, ale v srpnu toho roku došlo k okupaci naší země pěti armádami. V zimě 1969/1970 jsem studoval na vysoké ekumenické škole v Bossey ve Švýcarsku, sbor mně to umožnil a toho jsem si velmi vážil.

V roce 1971 se naše rodina se sborem vděčně rozloučila a odešli jsme do venkovského sboru v Sázavě na Vysočině. Na dejvický sbor velmi rádi vzpomínáme.

V neděli 25. 11. se konala instalace druhé farářky Magdaleny Trgalové

a pověření staršovstva. Shromáždění bylo radostné a plné naděje. Přeji faráři Pavlu Rumlovi a farářce Magdaleně Trgalové sílu od Pána Boha a dobrou spolupráci, staršovstvu a celému sboru Boží požehnání.

Jan Čapek

Foto J. Hlavsa

Alianční týden modliteb 2019 (6. 1.-13. 1. 2019)

Modlitby v polarizované době

Žijeme v době, kdy je pro společnost a nakonec i církve stále těžší hledat cestu k těm, s nimiž nesouhlasíme. Z nejrůznějších důvodů se společnost polarizuje a jsou mezi lidmi tak vysoké hradby, že je těžší a těžší slyšet, co druzí skutečně říkají a proč. Na významu nabývají nálepky, kterými škatulkujeme druhé a které komunikaci ihned činí obtížnější nebo ideologičtější. Sluníčkáři či pravdoláskafi, vítači či islamofobové, liberálové nebo fundamentalisté, pražské kavárna, nepřizpůsobiví, feministky, tradiční nebo progresivní atd. Rozdělení se nevyhýbá ani církvi. Doktrinální spory provázely církve v jejich dějinách vždy a byly odrazem více či méně poctivého hledání biblické pravdy. Jistě jsou mezi doktrínami jednotlivých církví významné rozdíly, které je třeba poctivě a s úctou k druhým pojmenovávat a diskutovat právě proto, že nám jde o co nejpravdivější porozumění Písmu a Bohu samotnému, i tomu, jak Ježíše Krista ještě plněji následovat. Mnoho konfliktů v církvi je ale často hlubším symptomem našich charakterových vad, neschopnosti komunikovat, vnitřní nejistoty nebo naopak touhy po kontrole a moci.

Politika stále více tíhne k nacionalismu a populismu, který využívá ta nejvíce štěpící témata vyvolávající co největší emoce – zvláště strach a hněv. Politická polarizace se pohříchu nevyhýbá ani církvi a je otázka, jak jako církve obstojíme v době „populistické a post-pravdivé“. Evropská církev má s populismem a nacionalismem asi nejbohatší zkušenosti, ale přesto je to i oblast našeho historicky největšího selhání.

Rozdělení a konflikty jsou ale i ohromnou příležitostí k následování Krista. Církev dělí mnoho štěpících témat – role žen v církvi, vztah k lidem jiné sexuální orientace, genderové otázky, porozumění roli lidské svobody a Boží svrchovanosti, vztah k islámu a imigraci, kreacionismu či evolucionismu atd. Mnozí rychle a nekompromisně kladou hranice pravověří podél těchto linií. Debaty o těchto tématech jsou jistě legitimní, ale pro jednu ortodoxii často obětujeme jinou – ortodoxii a zvláště ortopraxi našeho vztahu k našim oponentům a „nepřítelům“. Tam, kde tak snadno vznikají hranice mezi my a oni, je naprosto klíčové, s jakou láskou a pokorou jednáme s těmi, kdo mají naprosto odlišné názory a postoje. V době, kdy Evropě vládne „politika identity“ bude způsob, jak církve projevuje svůj respekt a lásku k těm, kdo s ní nesouhlasí, a jak jim bude schopna naslouchat, klíčovým svědectvím. Milujeme-li jen své přátele, nejsme následovníci Kristovi.

Letošní Alianční týden modliteb je pokusem o „Modlitby v rozdělené

a polarizované době“.

[Jiří Unger – tajemník ČEA]

Program Týdne modliteb za jednotu křesťanů (18. – 25. ledna 2019)

Budeš usilovat o spravedlnost, a jen o spravedlnost“ (Dt 16,18-20)

Sestry a bratři,

je pro mne velkou radostí, že Vás mohu poprvé jako nově zvolený koordinátor Rady pro ekumenismus při České biskupské konferenci oslovit u příležitosti Týdne modliteb za jednotu křesťanů.

Dostáváte k dispozici opět text vypracovaný pro celý křesťanský svět jako inspiraci pro konkrétní a autentickou modlitbu za dar jednoty, která bude stoupat k nebesům ve Vašich sborech či farnostech.

Papež František ve své - dá se říci - programové exhortaci „Radost evangelia“ o ekumenickém dialogu a o ekumenické modlitbě píše: „Musíme si stále připomínat, že jsme poutníci a putujeme společně. Proto je třeba své srdce očistěné od nedůvěřivosti otevírat před svými souputníky a upírat zrak především k tomu, co hledáme: pokoj ve tváři jediného Boha. Umění důvěřovat druhému má v sobě cosi řemeslného, podobně jako i pokoj má v sobě kus řemesla.“

Chtěl bych Vás, milé sestry a milí bratři, povzbudit k nepodeceňování této řemeslnosti. Je opakovanou zkušeností, že ekumenické modlitby v sobě nemají takový stupeň spontánnosti a přirozenosti jako standartní modlitby v našich domácích společenstvích. To je přirozené, protože nejsou nesené společnou modlitební zkušeností a žitou tradicí.

O to víc je třeba poctivě přijmout řemeslnost jako zásadní předpoklad k požehnanému dílu společné modlitby. Dar pokoj bude následovat.

Požehnanou společnou modlitbu za jednotu!

[Mons. Tomáš Holub, delegát ČBK pro ekumenismus]

Všechny potřebné informace naleznete na těchto odkazech:

Alianční týden modliteb proběhne od 6. do 13. ledna 2019 a pořádá ho Česká evangelikální aliance. Modlitební týden má letos téma „Modlitby v polarizované době“. http://www.ea.cz/144/aliancni_tyden_modliteb_2019

Týden modliteb za jednotu křesťanů je plánován v termínu 18. – 25. ledna 2019. Jeho téma je „Budeš usilovat o spravedlnost, a jen o spravedlnost“ (Dt 16,18-20). <https://1url.cz/8MNYl>

Pavel Ruml

Loučení

Krátce před druhou světovou válkou přistoupila do dejvického evangelického společenství novomanželská dvojice partnerů s ekumenickou tradicí. Tak začal život rozrůstající se rodiny Hřivnovy v našem sboru.

Dvě z dcer usadily ve sboru i své rodiny – ze skrovného kořínku tak vyrůstal košatý strom. Touto cestou jsem se dostal do sboru v roce 1964 i já – tak byly v Dejvicích položeny základy nadržalovské větve. A ta ve sboru převzala štafetu, protože v téže době druhá větev – slámovská – přesídlila na Moravu.

Prožili jsme ve sboru radostné i smutné chvíle: křty našich dětí, ale i odchody, napětí při blížící se ztrátě sídla sboru a budování nového a mnoho dalšího. Účastnili jsme se mnoha činností - nejen pasivně, ale i aktivně: Eva učila v Nedělní škole a zapojila se do práce skupinky Křesťanské služby. Já jsem byl brzo po přistoupení zvolen do staršovstva a presbyterem jsem byl více než čtvrt století, po celou dobu jsem byl zapisovatelem. Však je těch zápisů celá kniha! Je z nich jistě cítit moje netrpělivost a sarkasmus nad vlekoucími se diskuzemi.

Po smutném odchodu našeho nejstaršího syna Igora Davida setrval ve sboru oslabený zbytek rodiny až do doby, kdy obě děti zakládaly své rodiny a odcházely jinam. Zůstali jsme ve sboru s manželkou dlouho sami. Ale teď musíme bohužel i my odejít!

Po té mnohaleté příslušnosti k dejvickému sboru se nám neodchází snadno a také nechceme zcela useknout kontakt se sborem a přáteli. Co však dělat, když kvůli Evině chorobě nemůžeme na bohoslužby docházet a večerních setkání se ani já sám nemohu účastnit!

Vstoupíme do sousedního střešovického sboru, v němž se s obětavou pomocí našich dětí a vnuků můžeme bohoslužeb i některých dalších setkání účastnit.

Jsme tedy z rodiny v dejvickém sboru poslední. naším odchodem zmizí ze sboru kromě nadržalovské větve i větev hřivnovská. Těší nás oba, že sbor vzkvétá a sílí; náš odchod ani nepozná.

Jaroslav Nadržal

Ticho

Z podnětu naší milé sestry Judith Stoklasové sdílím a rozvíjím svoji nepatrnou úvahu nad otázkami z naší loňské elektronické diskuse v rámci staršovstva:

„Je pro Vás ticho před / po bohoslužbách důležité?

A tudíž: má smysl se s tím tématem dále zabývat?“

Ticho je důležité. Jeho nutnost a prospěšnost k odpočinku, spánku, studiu, atd. není třeba diskutovat. Avšak není ticho jako ticho:

Osamělí lidé si ticha užívají až až. Ale ticho samoty - ticho okamžiku, kdy je člověk někde sám, je jiného druhu, než ticho ve společenství.

Ticho ve společenství nebo v davu je jiné, je silné, mocné, nepřírozené - je podmíněno nějakou sdílenou emocí, nebo dohodou. Společné ticho emoce dle mého názoru rovněž prohlubuje. Soudím, že patří k obřadům, a to i k bohoslužebným. Snad je to to zvláštní společné sdílení, které v tom společném tichu nastane, které stojí za hlubšími emocemi prožívanými při tom nastalém tichu (které tedy já osobně občas prožívám).

Vzpomínám na ticho při skautském obřadu zapalování ohně: Skauti, vláčci, oddílový vůdce, přítomní oldskauti – všichni stojí za soumraku mlčky v táborovém kruhu. Tíží mě odpovědnost a pocta, která je mi v mých čtrnácti letech svěčena – zažehnout táborový oheň. Přítomné napjaté ticho a upřené pohledy cítím do morku kostí. Třesou se mi ruce, když si chystám svoje třecí dřeva. Dřík vrčí a skřípe, jak se zavrtává hlouběji do dřeva, ale to ticho a upřené zraky čtyřiceti skautů okolo jsou tu stále. Trvá další dvě nebo tři minuty, než se podaří doutnající jiskérku rozfoukat do plamene a ten na plátu kůry vložit do hranice. Napětí se mění v radost. Ruce všech se spojují a teprve písní na počest ohni ticho končí.

Nikdy nezapomenu na ticho, které nastalo po doznění posledních tónů uměleckého představení "Defiant Requiem" Murryho Sidlina (multimediální představení na počest a památku tichého vzdoru terezínského sbormistra Rafaela Schächtera a jeho sboru) v katedrále sv. Víta na podzim 2013. Celou minutu nebo dvě po představení stovky lidí seděli tiše v hrobovém tichu, pak se stejně tiše zvedly a v tichosti odcházely. Hovor se rozprádal až na nádvoří před chrámem. To bylo opravdu silné.

Nevím, jak docílit společné dohody a kázně, kterých je ke chvílce ticha třeba (ať už při zahájení nebo ukončení bohoslužby nebo v jejím průběhu), ale věřím, že stojí za to o chvílku společného ticha usilovat.

Tedy, Judith, ano, ticho je i pro mě důležité a má smysl se tím zabývat.

Daniel Molnár

DANIEL HENYCH (1931 - 2018)

VII. PODZIM A ZIMA ŽIVOTA

„Jednou z prvních věcí, které jsem po odchodu do důchodu (v roce 1991) udělal, bylo, že jsem zlikvidoval asi čtyři pětiny svých kázání - odhaduji asi 1300. Nic se

nedá dělat: kázání nesou stopy doby, kdy vznikla. A ta doba nebyla zrovna pro kázání příznivá. Komunisté ovšem tvrdili, že u nás církev působí zcela svobodně, a když k nám výjimečně pustili proslulého amerického evangelizátora Billy Grahama, zmocnili se ho zástupci ministerstva kultury a provázeli ho po opravených kostelích. Tím u něho vyvolali nejlepší dojem a když se Graham vrátil do USA, hlásal, že utlačování církví v socialistických zemích je pomluva. Opak byl pravdou. Každý farář musel složit „slib věrnosti“ tehdejší republice. (Já jsem jej skládal hned při svém nástupu v Hradci Králové spolu se Zdeňkem Sázavou z CČSH, pozdějším profesorem „husitské“ fakulty.) Mezi posluchači při bohoslužbách bývali často „informátoři“, kteří sledovali, zda farář nedělá narážky na stávající politický režim. Tato svázanost se pochopitelně musela projevit též na kázáních. Proto mám-li dnes občas kázat, připravuji si kázání zcela nové a vždy znovu oceňuji, že to mohu činit zcela svobodně.

Měl-li jsem pak, co se týká kázání, nějakou ctižádost, byla to co největší srozumitelnost všeho, co jsem posluchačům předkládal. Pro jednoduchost kázání jsem měl tři vzory: klimentského faráře Jana Mířejevského, synodního seniora dr. Viktora Hájka a poválečného vrchního rabína dr. Richarda Federa. Pokud jde o délku kázání, držel jsem se poučky, kterou jsem slyšel od svého maďarského spolubydlícího: „Deset minut pro Pána Boha, deset minut pro lidi a všechno zbývající pro ďábla.“

Je na čase, abych sepsal něco o své víře.

Vyrůstal jsem v ovzduší víry, slyšel jsem o Bohu doma i v církvi. Už asi ve druhé třídě jsem si vyškemral Nový zákon a začal si v něm číst. Přesto si myslím, že jsem v mnoha ohledech skeptik. Nevěřím v nadpřirozené úkazy ani v slepý osud, náhodu nebo pravděpodobnost, která se dá vyjádřit v procentech. Líbí se mi však životní vyznání zesnulého herce Josefa Kemra:

„Já věřím, že jsem veden, že nezáleží všechno jen na mně.“

Abych byl konkrétnější, přidám několik ilustrací z vlastního života:

Když mi byly asi čtyři roky, čistilo děvče, které u nás doma pomáhalo, okna. V nestřežené chvíli jsem vylezl také na okno, děvče do mne nechťic strčilo a já jsem spadl po hlavě na betonový chodník před farou. Mohl to být smrtelný pád, ale nebyl. Vzpomínám si, když jsem otevřel oči, jak se všechno kolem točilo a jak ke mně přibíhal náš známý. Ihned mě přenesli přes ulici k lékařce, ale i když mě prohlédla od hlavy k patě, nenašla ani bouli, modřinu nebo odřeninou.

Před několika desetiletími se mi objevila na prsou rudá skvrna s ostrými okraji. Několik lékařů si s tím neporadilo – dostal jsem pouze na ten flek mast. Skvrna se

ale rozrostla až do velikosti dospělé dlaně. A tu jsem si vzpomněl, že jsem si zcela nedávno vystříhl (což jindy nedělám) zprávičku o jakési „lymské nemoci“. Vzal jsem tedy výstřížek k lékařce, která naštěstí ze sebe nedělala vševěda, článek si pečlivě přečetla a předepsala mi tetracyklin. Po krátké době skvrna způsobená boreliózou zmizela.

Za mého působení v Jičíně se staršovstvo rozhodlo zavést do kaple plynové topení. Týdny ubíhaly, a objednaní topenářů nepřicházeli. Byl jsem velmi rozmrzelý a rozhodl se objednávku písemně urgovat. Uprostřed psaní dopisu se ozval telefon a vedoucí topenářů oznamoval, že příští týden přijdou vyvolžkovat komín. Jen jsem telefon odložil, rozdrnčel se znovu a ohlásil se kominík, který měl komín zkontrolovat. Kdo to tak výborně zorganizoval a zbavil mě starostí?

Víra však nepřináší jen takového šťastné „náhody“, ale i všelijaké problémy. Mne dlouhá léta zneklidňovala otázka, jak Bůh mluví dnes. Nakonec jsem dospěl k přesvědčení, že způsoby, jimiž Bůh promlouval a dodnes promlouvá, byly a jsou (s výjimkou působení Ježíše Krista) stále tytéž. Naznačil bych alespoň některé:

Bůh k nám promlouvá dějinnými událostmi.

Bůh k nám promlouvá skrze naše osobní zkušenosti.

Bůh k nám mluví krásou a účelností stvořeného makrokosmu a mikrokosmu.

Bůh k nám mluví skrze bibli, třebaže je to také jen nedokonalé médium a nese stopy lidské omezenosti svých autorů. (Bible však patrně obsahuje vše pro nás potřebné o Bohu, o jeho vůli a jeho plánech s námi a o těchto základních skutečnostech se zřejmě nic podstatného nového nedozvíme.)

Bůh k nám promlouvá i skrze svátosti – křest a večeři Páně.

Bůh promlouvá také skrze pobiblické osobnosti.

Bůh k nám mluví prostřednictvím lidské (umělecké) tvorby.

Nejdůtklivěji nás asi oslovuje skrze svědomí, jež však jsme schopni svým hříchem zdeformovat, otupit a přehlušit.

Někdy nás může Bůh oslovit sny a tušenými, ale tento způsob nesmíme přeceňovat, poněvadž nedovedeme spolehlivě rozeznat rozmezí mezi Boží náповědou a svou vlastní představivostí.

Osloveni býváme i tehdy, když se vydáme Bohu vstříc v modlitbě, třebaže Bůh nás na své odpovědi nechává často čekat i týdny.

Nebál bych se položit rovnítko mezi Boží slovo a Ducha svatého.

Normou a korektivem všech způsobů Boží „řeči“ nám však zůstává živé

a srozumitelné slovo Ježíše Krista, jenž - podle Janova evangelia - sám byl Boží Slovo.

A tak mi Pán Bůh zastoupil cestu – asi jako Mojžíšovi nebo Jonášovi, když měli spády uhnout jeho vyvolení a vedení. Když však nyní přehlížím zpětně život, zdá se mi: vždyť mě Pán Bůh od dětství formoval tak, abych mu mohl jednou v církvi sloužit. Vyrůstal jsem na faře a poznal jsem zblízka všechny klady i komplikace farářské práce. Když se moji spolužáci v pubertálních letech bavili o tanečních hodinách a podobných tématech, byl jsem dlouhodobě nuceně upoutaný na postel a hlтал jsem severskou literaturu, která měla luterské pozadí a silně mne ovlivnila. Když nás po absolvování teologie byl přebytek a nebyla místa, našlo se v Hradci Králové pro mne zapomenuté vikářské místečko. A u Salvátora, kde jsem rovněž vikářoval, jsem měl šéfa puntičkáře, u něhož jsem prodělal tu nejpřísnější „školu“ pro kazatele. Pak jsem se oženil s Liduškou a Pán Bůh nám přidal děti. I ony sedávaly mezi mými posluchači. Co bych vlastně ještě chtěl? I své drobné hřívny jsem mohl uplatnit. Když nám dospěly děti, začala se rodit vnoučata a koloběh se opakoval. Když bylo devátému vnoučeti 9 let, narodilo se opožděně ještě desáté. Můžeme tedy stále u nich asistovat. Jsme s tímto údělem moc spokojeni.

Jak se má však vůbec člověk vyjadřovat sám o sobě a vystihnout, jaký je? Vnučák Věna mi dal k 85. narozeninám žertem hrmeček s nápisem „Osobnost roste s věkem“. Já pokládám za osobnost toho, kdo dokáže být sám svůj, nepodléhá příliš svým náladám a svému okolí a je moudrý. Já se ale moudrý rozhodně necítím a s věkem se to nemění. Proto se nejednou modlím, abych alespoň ve stáří nemluvil a nejednal vysloveně nemoudře či hloupě.“

Tatínek Daniel Henych prožil v důchodu 27 let, díky Pánu Bohu naplněných až do posledních dní. V důchodu se věnoval nejen své rodině, ale též psaní (několik knížek vyšlo tiskem, řada povídek či článků, často doprovázených vlastními ilustracemi, v církevních periodikách; je také autorem různých písní – několik jeho textů je v Dodatku evangelického zpěvníku, hodně písní vyšlo ve zpěvnících Ztracené kapely či ve vánočních kancionálech). Zhusta navštěvoval staré nebo nemocné členy dejvického sboru.

V listopadu 2017 ho začaly sužovat bolesti způsobené přiskřipnutím nervu sesedající se kostrou. K lékařům docházel jen ambulantně, hůl nikdy nepotřeboval; ještě týden před smrtí (která přišla dost neočekávaně) zvládl se ženou Lídou, jež mu byla velkou oporou, dojet přes půl Prahy na kontrolu. Byla to právě manželka, která ho i ve chvíli smrti držela za ruku a která – jak se vyjádřil Miloš Rejchrt – jej předala z ruky do ruky: do ruky Boží.

Náš tatínek zcela jistě nevěděl o tom (data úmrtí si moc nepamatoval), že umírá

přesně v den 40. výročí smrti svého otce Bedřicha Henycha (27. února), který mu byl celoživotním vzorem a v jehož stopách jako farář kráčel. Čtyřicítka v bibli symbolizuje dospělost, zralost... Jako by mu těchto 40 let od smrti otce bylo dáno, aby dospěl a dozrál a byl připraven ke sklizni Boží.

(Ze vzpomínek „Koho to může zajímat?“ vybrala a doslov napsala líh)

Nenápadný bratr Alen Krčma

Rád čtu vzpomínky bratra faráře Daniele Henycha, uváděné v našem sborovém časopise. Ožívují mi vzpomínky na dlouholetou presbyterskou službu. Vzpomínám ale také na celou řadu vzácných a laskavých sester a bratří, ochotné se ujímajících potřebných služeb a prací ve sboru. Mezi ně neodmyslitelně patří muž nadmíru skromný, bývalý presbyter Alen Krčma.

Tento tichý a obětavý bratr, pravidelný účastník bohoslužeb, sedává v poslední řadě pod varhanami. Spolu s místokurátorem Janem Tůmou, byl vždy připraven pomoci s jakoukoliv úpravou a údržbou naší bývalé modlitebny ve Wüchterlově ulici. Vždy jsem obdivoval nejen jeho obětavost, ale především důkladnost.

Navzdory mimořádné skromnosti bratra Krčmy, musím děkovat a vzpomínat s apoštolem Pavlem: „Bůh není nespravedlivý, aby se zapomenul na práci vaší...“ (Žid. 6,10 v *Kralickém znění*)

Pavel Prosek

Klub poznávání

Letošní tradiční předvánoční schůzka Klubu poznávání byla skutečně zdařilá. Díky za to patří především sestře Lídě Henychové. Po mnoho let byl duší této adventní schůzky bratr farář Henych, který vždy vybral nějaké vánoční téma a svým poutavým způsobem je všem přiblížil. Jeho milá manželka Liduška pak přítomné pohostila vlastnoručně vyrobeným cukrovím a vánoční výzdobou zajišťovala také náležitou atmosféru celého setkání. Ani letos tomu nebylo jinak, i když bratru faráři Henychovi jsme mohli už jen věnovat vděčnou vzpomínku. Liduška nejen přednesla program z jeho vzpomínek, který proložila nahrávkami jeho písniček v interpretaci „Ztracené kapely“, ale připravila i velkolepé pohoštění v podobě 12 druhů vánočního cukroví. V krásné předvánoční atmosféře všech 19 přítomných vzpomnělo i na ty, kteří s námi nemohli být pro nemoc. Dvěma z nich, Drago Fišerovi a Evičce Muzikářové, jsme kolektivně popřáli požehnané svátky přes hlasitý odposlech telefonu sborové sestry. Všichni jsme za to krásné dopoledne sestře Henychové opravdu vděční a připomínáme, že Klub poznávání, který na lednové schůzce oslaví 10 let svého trvání, je otevřen komukoliv a jeho programy jsou obvykle velmi zajímavé.

Marta Petříčková

Klub poznávání se schází pravidelně každý měsíc. Adventní posezení si vzala na starosti sestra Hencychová. A to nejen programem duchovním, ale i potravou krásně voňavou a chutnou.

Marta Študentová

Nocleženky

- > Od: "Lucie Stejskalová" <lucie_stejskalova@czh.salvationarmy.org>
- > Komu: ....
- > Datum: 13.12.2018 10:36
- > Předmět: Vaše Nocleženky byly uplatněny

Vážený pane,
s velkou radostí Vás informuji, že Vámi zakoupené Nocleženky byly minulý týden uplatněny. Díky Vaší pomoci strávily osoby bez domova noc v teple Noclehárny Armády spásy, dostaly polévku a teplý čaj a měly možnost využít sprchu a provést osobní hygienu.

Děkuji Vám za to, že Vám není lhostejný osud lidí okolo Vás a že jste pomohli někomu pocítit, že na svůj osud není zcela sám.
Přeji Vám krásné Vánoce plné lásky a pohody.

Se srdečným pozdravem

Mgr. Lucie Stejskalová
fundraiser T +420 251 106 420 M +420 734 851 699
lucie_stejskalova@czh.salvationarmy.org
Ústředí Armády spásy
Petržilkova 2565/23, 158 00 Praha 5
www.armadaspasy.cz, www.noclezenka.cz

pravidelný čtenář Souterrainu

Vánoční hra dětí a společný oběd 23. 12. 2018

2 x foto IP

Foto --

Foto IP

K platbám darů sboru uvádíme číslo účtu našeho sboru :

2400319773/2010

variabilní symbol: salár =101, Jeronýmova jednotka =102, personální fond=103

Kalendář na leden 2019

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	1. 1. s VP P. Ruml, 6. 1. M. Trgalová, 13. 1. M. Otrfál 20. 1. P. Ruml, dětské bohoslužby 27. 1. P. Ruml 3. 2. s VP P. Ruml
Biblická hodina	úterý 17:30 hod.
Děti	maminky s dětmi: 9. 1. v 9:30 děti - každý čtvrtek od 17 hodin
Konfirmandi	pátek 15 hodin
Nedělníci	20. 1. (vždy 3. neděli v měsíci, po bohoslužbách)
X-cátníci	8. 1. 19:00: „Blaze chudým v duchu, neboť jejich je království nebeské“ (2. část)
Naši pěvci	středa 18:30
Křesťan. služba	6. 1. po bohoslužbách
Farářský kurz	28. 1.-1. 2. farářský kurz na téma „Sloužit?“
Klub poznávání	10. 1. v 9:30, oslava 10 let Klubu poznávání
Křeslo pro hosta	24. 1. v 19:00 gen. Aleš Opata, NGŠ
Staršovstvo	10. 1. v 19:00 hod.
Zpívání - Stodůlky	každý pátek v 9:15

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 20. 1. 2019.

Únorové číslo vyjde 27. 1. 2019

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.
Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce:

Mgr. E. Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc
tel.: 222 360 437, henychova@atlas.cz

Adresa sboru:

Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6
tel.: 739 373 924 (Pavel Ruml)

tel.: 739 246 347 (Marta Študentová)

<http://dejvice.evangnet.cz>, dejvice@evangnet.cz, č. ú. 2400319773/2010